

Predikan av Solveig Högberg - Pingstdagen 2023

”Den helige Ande”

Jesaja 12

Apg 2:1-11

Joh 7:37-39

På högtidens sista och största dag ställde sig Jesus och ropade: »Är någon törstig, så kom till mig och drick.

Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten, som skriften säger.«

Detta sade han om Anden, som de som trodde på honom skulle få. Ty ännu hade Anden inte kommit, eftersom Jesus ännu inte hade blivit förhärligad.

Så lyder det heliga evangeliet

Lovad vare du Kristus

”Halleluja”

Jag har ett minne från det att jag var barn, hoppas att det är autentiskt så att åren inte har lagt några romantiska skimmer över det.

Som jag minns det var det så att vår familj på Pingstdagens morgon cyklade hem till en församlingsmedlems stora trädgård och där hade vi en kombinerad Gökotta och Pingstdagsgudstjänst.

Jag minns att vi sjöng två psalmer/sånger som inte alls hade något med varandra att göra men som har fastnat i mitt minne, säkert är det så därför att de sjöngs på samma melodi.

Den ena var en pingstpsalm:

”Nu är det pingst. I vårdräkt skön står lunden, doftande och grön, och tusen fåglar sjunger glatt uti dess kronor dag och natt.”

Den andra var en bordsbön:

”I Jesu namn till bords vi gå. Välsigna Gud den mat vi få. Och hägna med din milda hand i nåd vårt hem och fosterland.”

Jag har funderat en del över detta minne och har bland annat kommit fram till att sångerna kanske inte alls handlar om så olika saker som jag omedelbart tänkte.

I pingstpsalmen sjunger vi om att den tillsynes döda naturen får nytt liv igen.

Psalmen slutar med orden ”Nu är det pingst, nu är det tid att få Guds Ande, ljus och frid. O Ande, du oss hjälpa kan att älska helt och full varann.”
Det handlar om att ta emot för att kunna ge ut.

I bordsbönen ber vi om att den mat vi får ska bli till välsignelse för oss.
I bordsbönens andra vers står det:” För mat och dryck vi undfått här. Dig vare pris o Fader kär. Oss alla av det brödet giv, som skänker världen evigt liv.”
Också här handlar det om att ta emot för att kunna ge ut.

Det finns en rytm av inflöde och utflöde, antingen det gäller naturen, Andens liv eller våra måltider.

På den första Pingstdagen fick 3000 människor vara med om att se hur lärjungarna fylldes av helig Ande. Det var ingen upplevelse, inget event som kittlade för en liten tid. Det var en erfarenhet. Det är skillnad! Upplevelser berör bara ytskiktet av våra känslor. Erfarenheten lämnar ett minne som aldrig går ur. Erfarenheten lämnar spår i oss.

Erfarenheten av den första Pingstdagen handlade om ett möte och ett löfte som uppfylldes: ”då ska jag ge er en annan Hjälpare” hade Jesus lovat, nu fick man uppleva mötet med den utlovade.
Samma erfarenhet får vi också göra. Sättet det skedde på under den första Pingstdagen var helt unikt, men erfarenheten av Andens närvaro är universell och tidlös.

När Jesus levde på jorden var det han som gestaltade Guds närvaro i tiden. När Jesus lämnade jorden så övertog den helige Ande uppdraget. Men Anden kan inte själv gestalta Gud, det görs genom människor och Guds ord kan inte talas i världen på annat sätt än genom mänskliga röster.

Ibland är det lättare för oss människor att de se det vi saknar och längta efter det än att se det vi redan har.
Kanske var det så med lärjungarna.
Från deras perspektiv kunde det se ut som att de hade blivit övergivna när Jesus dog, visserligen uppstod han för ett litet tag, men sedan, på Himmelfärdsberget, försvann han ur deras åsyn.
De såg och kunde säkert både förstå och sakna vad de hade mist.

Men det var inte hela sanningen.
När lärjungarna bytte perspektiv så kunde de inifrån förstå att det var något nytt som hade börjat spira. De var inte ensamma, trots allt.
När Jesus lämnade den här världen, överlämnade han resurser, som hör samman med honom, till de kristna.

Anden är hjälparen och tröstaren som ger kraft för uppdraget att sprida evangeliet.

Så var det då och så är det nu.

Jesus hade talat om detta tidigare, men då var det bara ord för lärjungarna, ord som de inte helt kunde greppa. Men nu på den första Pingstdagen blev det verklighet. Man fick ett annat perspektiv på det som hände. Man kunde minnas att Jesus sagt:

”Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten. Det sade Jesus om Anden, som de som trodde på honom skulle få.”

Genom det som skedde på Pingstdagen blev också vi alla bemyndigade att dela budskapet genom ord och handlingar, visserligen på ett ofullkomligt sätt eftersom vi är ofullkomliga, men dock livsviktigt.

Det vi gör spelar roll! Det spelar roll för Gud, för medmänniskan och för världen, för kärleken och nåden. Skapelsen klarar sig inte utan oss, Pingstens kraft tar gestalt i oss. Vi får vara bärare av Pingstens budskap och nådens uppdrag. Anden är kraften i vår kraft och livet i vårt liv. En helig närvaro och en god drivkraft till våra handlingar.

Precis som våren innebär ett nyskapande i naturen erbjuder Pingsten oss nyskapelse och fortsatt växt i våra kristna liv.

Jesus sa: ”Är någon törstig så kom till mig och drick!”

Det är ett ganska öppet erbjudande som kan få oss att fundera över vad det är vi törstar efter.

Vad längtar du mest efter? Tror du att Jesus kan tillfredsställa den längtan? Eller vad gör du med din längtan, din törst?

Vi kan kanske tro att den dag all längtan är uppfylld, den dag då vi är helt otörstiga då har vi nått målet för vårt liv.

Men jag tror att Karin Boye är något på spåren när hon skaldar: ”den mätta dagen är ej alltid störst, den bästa dagen är en dag av törst”.

För mig handlar detta om att inte bli färdig. Det handlar om ständig helgelse, om att som människa och kristen vara på väg.

Det är så det ska vara!

Vi kan och ska växa som kristna men vi blir inte färdiga i detta livet.

Det är faktiskt ett glädjefullt budskap.

Någon kanske ser det hopplösa i det; ska jag aldrig bli färdig?

Men evangeliet, det glada budskapet, är att utveckling och tillväxt är möjlig till vårt sista andetag.

Svårt att förstå?

Ja! Det är ett mysterium. Men man behöver faktiskt inte kunna förklara allt. Ibland räcker det med att längta, tacka och ta emot.

Det berättas om en liten pojke som kom till en sjöman och frågade honom om vad vinden var för något.

Sjömannen funderade och svarade sedan: ”Jag vet egentligen inte så mycket om vinden. Men det viktiga är inte att veta utan att hissa seglen rätt.”

Ett mysterium som fungerar utan att vi förstår.

Vi behöver inte förstå allt, men vi får ta i bruk de gåvor som vi får ta emot.

När Jesus talar om ”strömmar av levande vatten, som flyter fram” så är det något som syns och märks.

Det kan handla om att vi mitt i vår vardag, till exempel i möten med människor, plötsligt märker: här finns det en tredje part med i mötet, här finns Gud med.

Det kan handla om att man får en ingivelse att göra något, ringa någon, besöka någon och våga tro att det kommer från den helige Ande, och på det sättet vara får du vara Guds redskap, en uträckt hand, där hjälparen den heliga Ande kan använda oss i sin tjänst.

Gud vill ge oss gåvor och möjligheter men han vill också använda våra naturliga gåvor.

Du har fått gåvor och förmågor som är bara dina, i den meningen att ingen är som du.

Men du har inte fått dem bara för din egen skull. Det du är och kan får vara insatt i ett större sammanhang.

Se inte så mycket på det du saknar och längtar efter, se det du redan har och var tacksam över det.

Anden är vår hjälpare som ger kraft till att vara sant mänskliga och leva nära Gud.

Ande har med andning, andedräkt att göra. Det märks om vi andas eller inte. Det handlar om liv eller död.

När vi talar om Guds Ande handlar det om Guds närvaro mitt i.

Bön

Herre låt din Ande komma till oss som frisk luft i ett syrefattigt rum, som näringsrikt blod i våra ådror.

Låt din Ande ta oss med där det liv drar fram som du bestämt att just vi ska leva.

Amen

